

Szellemes szellemek.. 2.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2017.

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 24 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Ságiné Szűcs Klára Mária:
SZÁZORI

II. helyezett lett:

Magyar Eszter:
Szellemes szellemek

III. helyezett lett:

Holécziné Tóth Zsuzsa:
Szelleműzés
című írása.

Gratulálunk!

Varga Katalin: Vidám szellemjárás

Nem tudok aludni. A Hold bevilágít az ablakon. Csak forgolódom az ágyban. Már kétszer végig gondoltam a napomat. Ahogyan a holnapi terveimet is. Most számoljak bárányokat?

Na nem.

Aztán mégis elbódulok. De nagyon zavarosak az álmaim. Hirtelen riadok fel. Valami libegő fényt látok a plafonon. Nem autóét. A Hold is elbújt már egy felhő mögé.

Furcsa érzésem támad, mintha lenne valaki a szobában. Itt vannak értem az UFOK gondolom

Az ablakhoz megyek, becsuktam-e este? Igen. Nem fúj a szél sem, mégis lágy fuvallat simogatja az arcomat.

Hirtelen újra sötét lesz. Visszabotorkálok az ágyamba. Reggelig alszom, mint a bunda.

A kávémat kortyolgatva úgy érzem, talán csak álmodtam ezt az ijesztő látomást.

Este kint szakad az eső, viharos szél fúj. Mégis, egyből elalszom. Éjfél körül arra ébredek, valaki ül az ágyam szélén, s simogatja az arcomat. Ijedten ülök fel, hunyorognom kell a vibráló, fehér fénytől.

De senkit sem látok magam mellett. Klinikai eset lennék? Töprengek. S vissza fekve a fejemre húzom a takarót. Mély álomba merülök reggelig.

A következő estén le sem fekszem. Tévét nézek, majd olvasok, így jön el az éjfél. Lekapcsolom a villanyt, s várok. Se fény, se fuvallat. Csak a padló nyikorog a másik szobában. Felkelek, de senki sincsen ott. De egy halk sóhajtást hallok. Pánikszerűen rohanok az ágyamhoz.

Hajnalban alszom csak el. Most már kezdek megijedni. Ki szórakozik velem? Menjek orvoshoz?

Ma délután leesett a falról egy barna kerámia tál, darabokra törött. Megszólal a rádió, holott én be se kapcsoltam. Aztán zongorázást hallok a hallból.

Rákeresek a Netten a témához kapcsolódó írásokra. Sokkal nem leszek okosabb, inkább, még jobban megrémülök.

SZELLEMES SZELLEMEK... 2.

Este folyik a csapból a víz, pedig én bent sem voltam a fürdőszobában. Lábnymokat látok a járólapon. A zuhanyfüggöny elhúzva, mintha valaki ott lenne. Még az árnyékát is látni vélem. kirohanok a fürdőből. Kacagás, meztelen lábak nesze a szőnyegen.

Dohányszagot érzek, öngyújtó kattánását hallom. Mintha a bársekrény ajtaját nyitnák ki. Üvegpohár koccanása, ital csorog bele. Hirtelen lépek be a szobába. Valaki háttal ül a fotelban. Az egészen lassan mozog a kerekerein.

- Ki vagy te? - kérdezem hangosan.

Kattan a DVD lejátszó. A kedvenc dalom hallom. Szóló szaxofon a Mis Saigon musicalből.

Nem várom meg,amíg megfordul a kerekese fotel,elájulok a réműlettől.

Az ágyamban térek magamhoz. Besüt a nap az ablakon. Elaludtam ebéd után, úgy látszik.

Íróasztalomon ott van a készülő, szellemes prózám. Szóról szóra ugyan azokkal az eseményekkel, mint amit átéltem. De rájövök, mind ezt csak álmodtam, ma délután.

Csetten az ajtó kilincs, hófehér leples alak lebeg felém... zöldes fényben játszva. Én pedig lerántom a lepedőt az én szellemes szellememről. Aki nem más, mint a kedvesem.

- Olvastam az írásodat, nagyon jó. Gondoltam, kicsit megijesztelek. Nagyon nyöszörögtél álmodban.

. De jó, hogy csak álom volt- kuncogok vele.

Lehet, hogy hamarosan szeánszokat fogok tartani? Szellemes gondolat. Igaz?

Kühne Katalin: Peti szellemtársa

Várszegi Peti négy éves volt, amikor először találkozott "Palkóval" az óvodában. Mindig szerette volna, ha neki is lenne testvére, akivel játszhat, beszélgethet, akit megvédhet, ha valaki támadná. Az óvónéikkal jó volt a kapcsolata, szerette őket, ők is kedvelték, sokszor beszélgettek

az okos, jóindulatú, kedves, de magányosnak tűnő kisfiúval. Peti értékelte ezt, de úgy érezte, neki igazi társra lenne szüksége.

Egy őszi délutánon, amikor a fákon már sárgultak a falevelek, az udvaron szaladgált, időnként felvett egy lepergett levelet, egy bokorhoz ért, ahonnan egyszer csak előbukkant egy fekete hajú, kék szemű, mosolygós fiú. Peti megörült új játszópajtásának, azonnal kihívta egy futóversenyre. Elindultak, Peti szedte a lábát, de a másik fiú gyorsabb volt, ő nyert. "Bemutatkoztak" egymásnak.

A többiek csak azt látták, hogy Peti nyújtja a kezét, beszél valakihez, de nem volt ott senki. Azt hitték, Petivel valami baj történt. Oda hívták Zsuzsi nénit, ő is meglepődött. Megszólította Petit, jöjjön hozzá, aki közeledett, útközben félrefordulva beszélgetett valakivel. Időnként meg-megállt, és nevetett. Ezt furcsának találta, meg is kérdezte Petit, jól érzi-e magát. Peti örömmel válaszolt: *"Igen, nagyon boldog vagyok, mert új barátom van. Bemutatom Palkót. Most költöztek városunkba."* Zsuzsi néni erre megijedt, mert Peti mellett senki sem állt. Arra gondolt, Peti elesett és beütötte a fejét.

Gyorsan elvitte az orvosi rendelőbe, ahol a doktor bácsi megvizsgálta. Szerencsére semmi rendellenességet nem talált. Legyintve így szólt: *"Ilyen korban gyakran előfordul, hogy a gyerekek képzelődnek, de azért arra kérem, hogy nagyobb figyelemmel kísérje Peti viselkedését, esetleg beszéljen a szülőkkel is, hátha otthon történt valami, ezért zavart Peti állapota."* Zsuzsika ezután visszatért az oviba, ölbe vette a fiút és hosszasan beszélgetett vele. Kérdezte tőle, mikor szoktak hazaérni a szülei, milyen körülmények között élnek, vannak-e gondjaik, stb. Írt nekik, kérte, jöjjenek be hozzá. Peti szülei is pedagógusok, már másnap bejöttek és hamar szót értettek egymással. Kiderült, hogy Peti pár napja gyakran beszél magában a kuckójában. Elmondja "Palkónak", mi történik az oviban. Arra is felfigyeltek, hogy "vele" együtt építik fel legóból a várat, máskor Peti hadonászik, mintha bírkózna valakivel, közben suttog vagy nevetgél.

Másnap anyukája elvitte kisfiát pszichológushoz, aki szintén tüzetesen megvizsgálta. Kikérdezte, mit szeret játszani, elővett egy logikai játékot, lerajzoltatta vele a családját. A rajzok, a megoldott feladatok,

a beszélgetés során sem jutott sokra, hiszen értelmes, ügyes volt a játékban és a válaszokban is. Nem talált magyarázatot a történetekre. Arra gondolt, hogy ez nem kóros eset, de még további találkozásokra van szükség ahhoz, hogy hiteles szakvéleményt adjon. Két hónapon át jártak Petiék különféle foglalkozásokra, de semmi eredmény. Továbbra is "élt Palkó", de legalább Peti többször nevetett, mint előtte. Anyukája elgondolkodott: *"Az én mozgékony, értelmes kisfiam vajon miért viselkedik ilyen különösen? Én mit tehetek, hogy ez megszűnjön?"*

Az oviban társai játszani hívták, már nem volt egyedül. Azt furcsállták, hogy mintha még egy gyerek lett volna a játékosok között, mert Peti egy láthatatlan "szellemhez" szólt, a kártyából neki is osztott. "Palkó" is kitett magáért, olyan gyorsan pergette a lapokat, mint egy bűvész, de azok a levegőben forogtak, majd mindenki elé esett le anyyi, amennyi kellett a további játszamához, és senki nem fogta a kártyákat. Bámulva nézték, azt hitték a szél okozza ezt a különös látványt. Peti kacagott, felvilágosította őket: *"Ugye milyen ügyes Palkó barátom? Próbáljátok utánozni őt, hátha nektek is sikerülni fog!"*

Több hasonló esetnek Zsuzsi néni is tanúja volt. Nem fújt a szél, de a hinta magától elindult, de nem ült benne senki. Az ebédlőben Peti volt a soros, ő terített. Vitte a tálcat, de mellette is mozgott a levegőben egy teli tálca, onnan óvatosan az asztalra kerültek a tányérok, evőeszközök. A szalvéták magukat hajtogatták, majd a tányér mellé estek. Ebéd után az ételmaradékokkal teli tányérok maguktól ürültek ki, kerültek a mosogatóba. Máskor kosarazás közben a labda magától repült be a hálóba, de a dobót nem látták. Peti viszont mindig ott volt a közelben ilyenkor és kacagott. A többiek vele nevettek. Csak Zsuzsi néni nézte értetlenül a meglepő eseményeket. Előfordult az is, hogy mesehallgatás közben valaki a sarokból megszólalt, de nem ült ott senki. Egy új dal tanulása során egy ismeretlen, csodás hang énekét hallották. Zsuzsi néni egyenként szólította fel a lányokat, fiúkat, de egyiknek sem volt ilyen gyönyörű hangja.

Akár létezik Palkó, akár nem, az óvoda életében csodák történtek, ennek minden gyerek örült. Peti és szellemtársa, Palkó közszeretetnek örvendett. A társai Petit választották vezetőjüknek, többé nem volt magányos.

Peti szülei csak ámultak-bámultak, amikor Zsuzsi néni elmesélte nekik, milyen népszerű lett kisfiuk, és milyen vidáman játszik barátaival. Otthon sem kucorgott többé szomorúan, hanem ugrándozott, új játékokat talált ki, megtanult írni, olvasni. Hangoosan olvasta fel a mesék-könyvből társának a kedvenc meséit. Segített édesanyjának a házi munkában, közben együtt énekeltek. Ennek nagyon örültek. "Palkó" ugyan velük is többször tréfálkozott, pl. a porszívó vagy a törlőruha magától dolgozott, vagy a mosógépbe a ruhák maguktól kerültek be és onnan ki, de ezeken már nem is csodálkoztak. Elfogadták, hogy különös dolgok történnek, mert kisfiuk így kompenzálja, hogy egyedüli gyermek. Képzelt maga mellé egy társat, akivel végre boldogan él. Elhatározták, hogy egy testvérkével megörvendeztetik. Nyár elején elkövetkezett az idő, megszületett Palkó, az igazi. A régi szellemtárs pedig máshová "költözött", a mesék birodalmába távozott.

Buday Anikó: Még egy kicsit maradok

Összetört szívvel állok a sír előtt. Barátnőmet, gyerekkori pajtásomat temetjük.

Borzalmas tragédia, alig vagyok képes fölfogni, mi is történt. Emma az iskolából hazafelé egy autó elé csúszott a jeges úton. Az vezető az autót már nem tudta megállítani, bekövetkezett a tragédia. Felfoghatatlan, hogy már nincs köztünk, el sem tudom képzelni, hogyan tovább?

Hogyan tovább a mindig nevető, vidám, bolondos barátnőm nélkül. Haza érve a temetésről,

fáradtan zuhanok a fotelomba, sírógörcsrel küszködve kotorászok zsebkendő után. Nekiütözve a kezemmel a könyvespolcnak, egy könyv esik le a polcra, egyenesen a lábam elé. Kinyílt az egyik oldalon, döbbenet láttam, a könyv a rég elfelejtett emlékkönyvem, már régóta nem nyitottam ki, az oldalon Emma barátnőm írása állt. Izgatottan állok, remegő kézzel emelem föl, és olvasom a sorokat. Gyerekes kerek betűkkel, szép kiszínezett virágokkal körbeölelve e sorokat írta:

„Ha, majd egyszer az élet úgy hozza, hogy sorsunk külön válik, s messze visz az utunk egymástól, barátságunk akkor is örökké megmarad”

Mindig gondolj szeretettel rám, én is így teszek. Emma

Sírva vonom magamhoz a könyvet, Emma mosolygós arcát látom magam előtt. Korán lefekszem, nagyon kifárasztott a temetés, a fájdalom elviselhetetlen, ez a nap minden erőmet felemésztette. Nehezen jött álom a szememre. Álmomban Emmával futunk egy gyönyörű virágos réten, hatalmas búzamező szélén, fürdünk a házunk végében folyó patakban, boldog nevetéssel élvezzük a meleg nyarat. Fölbredtem, már reggel van. Kint szakad a hó, kemény tél van. Eszembe jut újra a jeges út, Emma összezúzott teste a kocsi alatt. Fölállok, a tükör előtt a fésülködő asztalon egy szál friss mezei virág virít. Olyan, mint az álombeli réten nyíló búzavirág. Még teljesen friss, és mintha Emma illata lengné körül a szobát. A virágot nem értem, hogy került ide, az illatot viszont zaklatott idegállapotomnak tudom be. Kimegyek reggelizni, majd elindulok az iskolába. Osztálytársaim sorban kívánnak részvétet, még Juli is, aki, ki nem állhat minket. Ekkor egy fuvallatot érzek, Juli szépen fésült haját összeborzolja, s én megint érzem az illatot, ami Emmát lengte mindig körül. Suli után veszek egy doboz fagyit, Emmával fagyit ettünk, ha valami bánat ért minket, vagy csak rossz passzban voltunk. Anya már itt-hon van, hogy érzed magad? - kérdezi, és átölel. Jól válaszolom, és köszö a virágot, jólesett, látom vigasztalni próbálsz, de tényleg jól vagyok. Milyen virágot? Én semmilyen virágot nem hoztam neked, de ha gondold, holnap veszek a piacon. Nem, köszönöm, csak azt hittem te tetted a fésülködő szekrényemre. Fura, talán apa volt. Ezzel a virágról meg is feledkeztünk. Anyával beszélgetek még egy kicsi, minden féle közömbös témáról, majd elindulok a szobámba tanulni. Bekapcsolom a CD lejátszót, fülhallgatót teszek a fülembe, csendben hallgatom a zenét, hogy anyát ne zavarja. Írom a házit, együtt dúdolom a dallamot a zenével, amikor át vált a lejátszó, és egy olyan szám csendül fel, amit Emmával gyakran szoktunk hallgatni. A kedvenceink közé tartozik. Hoppá! Hőkölkök hátra, ez, hogy lehet, ezen a lemezen ez a szám nincs is rajta! Megbolondultam talán, hogy mindenhol Emma emléke jelenik meg, gondolom rémülten. A zene, az illat, a virág az álomból mi ez?- tépem ki a fülhallgatót a fülemből, tiszta örület. Mintha szél kerekedett volna, meglengeti a függönyöket az ablakon, ugyan akkor valami azt sugallja, minden rendben, nyugi, nincsen semmi baj. Odamegyek a tükörhöz, belené-

zek, elég sápadt vagyok, simítom végig a kezem az arcomon, hirtelen egy árnyat vélek látni a szoba közepén, egy, két másodpercig lefagyva állok, aztán a jelenés eltűnik. Megrázom a fejem, igyekszem kitisztítani a tudatom, nem sok sikerrel. Ilyen nincs, nem létezik, hogy Emmát láttam az előbb, ő nem lehet itt, ez hülyeség, örület gondolom, de belül érzem, nem hülyeség, lehetséges, és megint ez az ismerős illat! Próbálom összeszedni a gondolataimat, ezek után minden apró furcsaságot, történést, illatot figyelni fogok. Érdekes módón ahelyett, hogy a frász tört volna ki, megnyugodtam, kívántam, hogy így legyen. Álmomban megint Emmával játszottunk a réten, boldogan énekelve futottunk, élveztük a szabadságot, a szikrázó napfényt, majd kimerülve feküdtünk hanyatt a fűbe és a felhőket néztük, kitalálva, miket ábrázolnak. Felébredtem arra, hogy bekapcsol a CD, már nem ijedek meg, az a szám megy, amit az álmomban énekelünk. Friss virág fekszik a fésülködőasztalon, körülölel Emma illata. Nem véletlen, most már tudom, a virág, az illat, a zene, a látomás, az emlékkönyv, mind, mind, üzenetek Emmától. Emma itt vagy kérdezem hangosan?- halk sóhajtást vélek hallani.

Jó érzés volt újra érezni a közelségét. Beleborzongok a lehetetlen, még is valóságos élménybe. Szinte jókedvűen indulok az iskolába, dolgozatot írunk matekból, ami nem az erősségem, de most nem izgulok, az új élmény teljesen kitölti a gondolataimat. Juli az undok, kényes Barbi baba tőlem a jobb oldali padsorban ül, eggyel előttem. Jó tanuló, de nagyon beképzelt, elkényeztetett divat baba. Emmával minket semmibe vett, ha nem piszkált, akkor átnézett rajtunk. Nem vagyunk egy súlycsoportban vele. Hangos kattanás hallatszott Juli felől. Ki tört a tollának a hegye. Pár perc múlva a padban lévő füzeté lapozta önmagát nagy zajjal ide-oda, majd a haja kócolódott úgy össze, hogy ki sem látott alóla. Próbálta a füle mögé szorítani, de újra előre bukott. Ijedten nézett körbe, nem értette mi történik vele. Valami baj van Júlia? -kérdezte a tanárnő. Nem, minden rendben, válaszolta. Igyekezzen csöndesebben dolgozni, ne zavarja a többiekét, volt a válasz. Ám Juli felől újabb zajok hallatszottak, kiesett a padból, térdén állva próbált visszaülni. Ekkor már a pánik tüneteit láttam Julin megjeleneni. Már kétségem sem volt a baj forrásáról, ráadásul belém bújt a bosszú ördöge, és még örülök is

egy kicsit. Óra végén Juli dolgozata szinte üresen került a tanár asztalára, majdnem megsajnáltam, hisz én teljesen tisztában vagyok, ki borzolja Juli idegeit. Gondolom, nem tud ellenállni Emma a kínáló alkalmnak, hogy egy kicsit visszaadjon Julinak a sok sértegetésből.

Tornaóra következik, én már előre félek, mi következik ezek után. Bemegyek a mosdóba, hogy senki ne lásson, megkérem Emmát, ne vigye túlzásba a huncutkodást, nehogy komolyabb baj legyen belőle. Gyorsan átöltözöm, megyek a tornaterembe. Az ajtó magától kinyílik előttem, már meg sem lepődök. Az órán Juli többször elbotlik, a tanár sípja magától megszólal, az ajtók maguktól nyílnak, csukódnak, Juli haja megint égne áll. Alig bírom nevetés nélkül, egyre több zavart arcot látok magam körül. Nem mondom, szórakoztat, hogy csak én tudom a furcsaságok okát. Irtó muris volt. Hazafelé menet beszélgetek Emmával, jó buli volt, de az iskolába máskor ne gyere velem, félek, hogy baj történik. Na most az én hajam repül az ég felé, jól van elég. Gyorsan körbenézek látott e valaki, még bolondnak néznek, hogy magamban beszélek.

A ház üres, senki nincs itthon, eszem egy pár falatot, miközben az alma a tálból oda gurul hozzám, a csap vize folyik magától, a függöny lebeg, és Emma illata tölti be a konyhát. Csörren a zárban a kulcs, apa lép be, átölel, kérdezi, hogy vagyok, mintha jobb színben lennék mint tegnap, mondja. Igen valóban jobban vagyok, és azért imádkozom, Emma nehogy csináljon valami huncutságot. Nagyon szerette a szüleimet, sokszor jött velünk kirándulni, mindig jól kijöttek egymással. Csak a TV kapcsolt be a nappaliba, de gyorsan ráfogtam, hogy én voltam. Gyerünk Emma, megyünk tanulni motyogtam halkán, hogy apa meg ne hallja. Szobámban ott van a friss virág a szokott helyen, köszü Emma, de mond, hogy csinálod, persze válasz t nem kapok. Így kezdődött egyoldalú társalgásunk. Mindent megbeszélék Emmával, tanácsokat kérek tőle, a válaszok könnyedén jutnak az eszembe. Néha anya bekopog, jól vagy, miért beszélsz magadba? Jól vagyok, nem magamban beszélek, hanem hangosan olvasom a házit, felelni fogok holnap. Jobb lesz, ha csendesebben beszélgetünk ezután Emma, mert még orvost hívnak, azt hiszik, hogy begolyóztam. Előfordul, hogy látni vélem Emma alakját a fotelomban ülve, vagy az ablak előtt állva. Szeretnék odaszaladni, átölelni, visszaráncigálni újra az

élők közé, meg nem történté tenni a halálát. Természetesen tudom, ez lehetetlen, közelebb megyek a látni vélt árnyalakhoz, de eltűnik.

Inkább békén hagyom, és beszélgetek vele. Mit vegyek föl holnap az iskolába? a szekrényajtó nyitva van, a kék kasmírpulcsim kiesik a földre, és a szürke farmerom meg libben. OK, ez nekem is tetszik, akkor ezt megbeszéltük. Azért néha félve gondolok arra, lehet, hogy csak az árnyékok játszanak velem. Annyira szeretném, hogy Emma itt legyen, ezért a képzeletem szórakozik velem? Az illat azonban itt van, és ez mindig meggyőz arról, hogy nem képzelődöm, és nem illúzió, amit látok. Jókat mulatunk, előveszem az egyik verses kötetet, Emma kinyitja az egyik oldalon, én meg hangosan olvasom a verset. Így egy kicsit kommunikálni is tudunk egymással. Legalább is én így érzem. Berakok egy CD a lejátszóba, Emma elindítja a kedvenc számunknál. Jó volt újra együtt. Nem is gondoltam rá, hogy ennek egyszer vége szakad. Ma az illat mintha gyengébb lenne, suhan át az agyamon. Az árnyalak is halványabbnak látszik, de lehet, hogy a nap süt erősebben, ez okozza a különbséget. Tudatalattim már felfogta a történet lényegét, de én még nem értem fel ésszel, mit jelent ez. Éjjel álmomban nem a réten vagyunk, hanem hosszú faszor úgynevezett allé alatt sétáltunk. Emma szomorúan nézett rám, mennem kell mondta és felém nyújtotta a kezét. Megfogtam és sírva kapaszkodtam belé, ne menjen, maradjon kértem, könnyörögtem, hisz még olyan sok mindent szeretnék megbeszélni vele, sok mondanivalóm lenne még, amit nem mondtam el. Ő csak mosolygott békésen, mint egy sokat tudó bölcs a tudatlan gyermekre. Oda már nem követhetsz, oda egyedül kell mennem. Elindult a faszor vége felé, én remegve követtem. A végén megfordult, megölelt, átölelve kapaszkodtam belé, közben zokogva mondtam, soha nem felejtelek el. Nem is tudsz elfelejteni, néha jeleket fogok neked hagyni, hogy tudd én sem felejtelek el válaszolva, ezzel elindult a másik világ felé, ami ezek után az ő otthona lesz. Sokáig álltam ott, néztem utána, már rég eltűnt, befogadta Őt Isten országa. Erőtllenül intettem még utoljára, és hazafelé indultam.

Sírva ébredek, a tükörszekrényre nézek, a virág helyén egy hófehér madártoll foglal helyet. Mintha egy angyal szárnyából hullott volna ki.

Tudtam, elment örökre. A tollat a virágokkal együtt a verseskötetbe rejtem.

Évek teltek el, sokszor előveszem a verseskötetet, megsimogatom az elszáradt virágok szirmait, a megsárgult madártollat, és csöndben emlékezem. Ilyenkor lágy fuvallat simogatja meg az arcomat, és egy nagyon kellemes ismerős illat járja át a szobát. Tudom, hogy itt áll melletttem, és ő is emlékezik.

Jártó Róza: Szellemes szellemek

Avagy ... ha megszólal a kuvik!

Alsószeliben is zajlott az élet.

Annyira, hogy a legények nem bírtak magukkal, így tavasz közeledtével. De nem csak ők. A leánykák is alig várták a mindent eltakaró sötét est eljövetelét, hogy kiszökhessenek a legényekhez.

A leánykák általában a belsőszobában aludtak, nem egyszer a húgocskával egy ágyban. Kifelé haladva a konyhában aludtak a szülők és a nagymama.

A nyitott gang végében lévő kamra elejéből kialakított sufniban a béreslegény és a család nagyfia. A komondor az udvar szélén a szántás felőli oldalon volt megkötve a hatalmas eperfához.

Egy éjjel felébredt a nagymama. Maga se tudta, mi verte ki az álmodt a szeméből, de ösztönösen belopakodott a szép-szobában alvó lányokhoz. Számolta az alvó buksikat, de csak egyig jutott a számolásban. Nézte ő az ágy másik felét is, hátha lábról alszik a nagylány, de ott csak két lábat talált. Pedig a két láb mellett még egy fejnek is lennie kellett volna. Akkor hallotta meg a kuvik hangját. Rögtön tudta mi is ébresztette fel. Ez a kuvik nagyon is az udvaros Jóska hangján szólt. Azt is tudta kiért szólt. És azt is, hogy még nincs semmi veszve, hisz ha szól a kuvik, akkor még a lány a csalitban van, nem ért oda a legényhez.

A nagymama kikapott egy lepedőt a szekrényből és elrohant a kuvik hangja irányában. Oly gyorsan, ahogy csak az öreg lába bírta. Be is érte a leányzót. Magára terítette a lepedőt, egyik kezével azt markolta, hogy a bokor le ne rántsza, a másik kezével megragadta a leányunoka kezét.

- Szépen süt a holdvilág, élő és holt együtt jár! Gyere velem babám! - szólt sejtelmesen az éjszakába, miközben a másik kezével fogott lepedőt lebegtette.

A leány egy hatalmasat sikoltott, s úgy szalad be a házba és bújt az ágyikóba, hogy egy darabig biztos nem lesz majd kedve a csalitba indulni, ha meghallja a kuvik hívószavát... .

Kutasi Horváth Katalin: A Kehelyben

Elgondolkodva sétálok a Károly-híd macskakövein, múltbéli alakok mellett haladok el sorban, akik méltóságteljesen néznek le rám: régi korok szentjei vigyázzák lépteim. Szükségem is van az odafigyelésre, mi több, az óvó tekintetekre, hisz olyan furcsa dolgok történültek velem mostanában! Hogy mifélek?

Furán elváltoztak, eltávolodtak vagy megsemmisültek a tárgyak, mikor feljük nyúltam, mintha szánt szándékkal a bolondját járaták volna velem. Állandóan a telefonom csengődallamát hallottam tompán, pedig ezeket a hívásokat aztán senki ember fia nem kezdeményezte, utána jártam ugyanis: lekértem a listát.

Váratlanul összekoccantak a poharak, de főleg a korsók az asztalon és a polcon, pedig semmiféle rezgésnek nem lehettek kitéve, és amúgy is csaknem egy centire voltak egymástól...

Szórólapokat, cetliket, újságokat sodort felém a metró szele, ott voltak úton-útfélen-ülésen. Soha nem látott mennyiségben bukkantak fel, sokszorosára szaporodtak.

- *Ki legyen most a következő célpont?*

- *Nem tudsz valami értelmesebb elfoglaltságot?*

- *De hisz szellemek vagyunk! Hogy mondhatnánk le lényegünkről? Látod azt a magába mélyedő alakot?*

- *Hát nem volt elég, te lóköető? Ő már eleget élvezte kisdéd játékainkat. Csak felismered! Vagy romlik a látásod? Mikor pár napra átugrottunk Budapestre... Talán még ki sem hevert minket.*

SZELLEMES SZELLEMEK... 2.

- Ja, ő az? Hát eljött? Ez aztán a sikertörténet! Úgy látszik, egy szellemnek is romolhat a látása. Egyébként valószínűleg nem hiába választottam megint őt, valahogy erre van predesztinálva, amolyan tökéletes áldozat. Szerintem újra élvezné a jelenlétünket... Hisz szellemesek vagyunk. És mindez olyan jó móka! Miért hagynánk végleg abba? Egyébként egy lovat sem oldottam el életemben, ebet viszont annál többet! - felelte a valamikori kutyapecér.

Azt hiszem, végre magam maradtam. Persze sokan lödörögnek errefelé, de ez teljesen természetes, hozzátartozik a város képéhez. Viszont néhány napja mintha viszonylagos nyugtom lenne. Ugyanis túl sokszor látogattak meg „idegenek” az elmúlt napokban... Kissé besokalltam. Idegeim túlterhelődtek, nyugalomra, pihenésre volt szükségem. Ide kellett jönnöm. Állandóan egy cseh utazási iroda prospektusaiba botlottam, maguktól nyíltak fel a legolcsóbb ajánlatoknál. És mind ebbe a városba szólt. Azok a furcsa elváltozások! De főleg a hallucinációk...

De mi ez? Most is mintha hangokat sodorna felém a huncut szél, s mintha azok valami ismerős dallammá állnának össze. Meg is állok a híd közepén, úgyis megbabonáz a Hradzsin, így rájövök, mit hallok. Nem túl tisztán és pontosan, lehet, hogy csak képzelem, de Smetana Moldvája válik felismerhetővé.

- Hagyd már abba! Nem hallod magad? Hamis!

- Nem látod, hogy mégis felismerte, és elmerengve nézi a vizet? Legálább csiklandozzuk meg az orrát!

- Nem bánom...

- Tudod mit? Labdázunk egy kicsit a kalapjával! Aztán meg...

- A fürdőzés még várhat egy kicsit! - kezdett ráállni a mulatságra a másik, hisz mégiscsak szellemből faragták őt is...

Az előbb még csaknem szélcsend volt, alig csiklandozta az orrom. Hogy repülhetett el az a fránya kalap? Épp olyan, mintha labdázni vele. Vagy a szél vált kótyagossá? Netán lerészegedett a kalapom? Az elmúlt napok után igaziból már semmi nem lep meg. De remélem, nem...

- Már nem olyan fürgén hajol le, mint pár napja. Kissé legyengült...

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Szerintem már rájött, hogy nem a szél szórakozik vele...
- Gyorsítsunk bele, pajtás, most már valami izgalmasabbra vágyom!
- Irány a túlsópart, aztán a víz...

Most, hogy rajtam kívül mindenkinek a fején van a kalapja, nem értem, miért pont az enyém bokrosodott meg. Ördögszekereset játszik. Az egész hídon átkergettem már. Nem tudtam elmerengeni a kereszt tövében, nem tudtam szép komótosan végig ballagni a szobrok őrizetében, kiélvezve minden pillanatot, mely nyugalmat áraszthatott volna. Már a szentek védelmében sem bízhat az ember?

Csak a híd alatt, a parton kaparintom meg végre a tökfödömet. Jé, egy kicsit mintha Kafka kalapját formázná! Hogy eddig ezt nem is vettem észre? Vagy... Most meg mi volt ez a két csobbanás? Semmit nem hajítottak be a vízbe fentről, és nem is a halak csobbantak fel érdeklődve letről, megunva a felszín alatti unalmas, egyhangú szürkeséget. Akkor... Szerencsére nincs időm rádöbbenni arra, amire nem szerettem volna, mert egy régi zubbonyt és sapkát sodor felém a víz. Érdeklődve nézem, nagyon ismerős valahonnan. Egy derék katona viselte az I. világháborúban... Egyre furcsább minden.

- Mennyivel másabb igazán belecsobbanni a vízbe, valódi frászt hozni valakire, mint csak brahiból sétálgatni a híd párkányán, hogy kíváncsiságból bejuss egy elmeagyógyintézetbe, ugye, komám?
- Te beszélsz, te, fő szimuláns?
- Tudod, mit? Inkább azon gondolkodjunk, hogy csaljuk el áldozatunkat a mi kis törzshelyünkre? Ott mégis könnyebb és kényelmesebb volna rakoncátlankodni...
- Próbálkozhatnánk újra a reklámcédulákkal...

Mi kavaroghat ott, arrébb? Mintha a semmiből pörgött volna fel a sok fecni! Tölcsérszerűen közelednek, hátra hőkölök, hisz mindjárt elnyelnek! Nem... Nekem jönnek... Zutty. A vízben ücsörgök. Rám szóródnak a bűnösök, igazi papíresőben ülök döbbenten, látom a „hostinec” mályvaszínű falát, boltíves bejáratát és ablakait, és az „U kalicha” feliratot. Mintha két kéz ragadna meg és rántana föl, s penderítene rajtam egy hatalmasat!

SZELLEMES SZELLEMEK... 2.

Hoppál! Nagy fékezés, mérges hadonászás, a taxis épp nekem akar esni, aztán hirtelen megváltozik. Mintha a tokáját simogatnák, békéssé, mosolygóssá válik ábrázata, s bár olyan, mintha valaki fölrántotta volna egyszerre mindkét kezét, kissé merev, mégis barátságos gesztusnak érzékelhető ez, s már meg is veregeti a vállam bocsánata és megnyugvása jeléül, és most már magamtól szállok be az autóba, s a taxis kérdésére magabiztosan felelem: „U Kalicha”. Elismerő bólintással nyugtázza a célpontot, majd rutinosan kormányoz... Nekem meg van egy kis időm felfogni a történeteket. Meg azt, hogy átvezetem az ülést, és ha ez az átmenetileg barátságossá szelídült jóember felfedezi ezt, örökre elátkoz, és soha nem szabadulok meg a szellemeimtől.

- Szerinted összerakta már?
- Persze! Az apja nagy Švejk-rajongó!
- Akarod mondani: Hašek-rajongó...
- Az majdnem ugyanaz!
- Azért nem egészen! De az biztos, hogy bennem élsz, és nem hagysz nyugodni még halálomon túl sem... Itt kísértesz bennem és velem. Ő meg, ha nem keresünk valaki mást helyette, kiköt a bolondokházában, csak őt nem dobják majd ki onnan...
- Nyugi, pajtás, egy utolsót még elszórakozunk veled, neki is tetszeni fog, aztán felszabadítjuk...

A kehelyhez címzett vendéglőben ücsörgök. Hát ezt igazán nem gondoltam volna még tegnapelőtt! Mintha Palivec kocsmáros tartana felém. Már kiengedték? No álljunk meg... Úgy látszik, kezdem összekeverni az olvasottakat a valósággal. Hogy itt mennyi légy van! Önkéntelenül is keresem a kép helyét. Milyen képét, milyen képét! A Ferenc Jóskaét... Amit lesza... Csitt! A végén még engem is elvisz Bretschneider! Nyugi! Hirtelen csak Hašekét látom. Vagy nem is a képét, hanem őt magát?

- Most végre igazán meglátott! Összemosódott a világa a miénkkel...
- Üljünk le hozzá! Koccintsunk veled! A nagy ijedségére!
- Amit mi okoztunk...

- De főleg az idegei!
- Kevesebbet kéne dolgoznia...

Úgy érzem, mintha valaki belém karolt volna... Esküszöm, valaki beleivott a sörömbel! Most meg mintha barátságosan hátba is veregetne. Nyúlók a korsóért, arrébb megy. Vagy hetedszer...

- Hé, te lóköető! Hát még mindig nem volt elég?
- Hisz én kutyapepecér voltam! - ezzel megindul a kijárat felé.
- Tudom, én teremtettelek! - karol belé a másik.

Csak lassan fogom fel, hogy mi is történik velem. Bármerre nézek, mindenfelé Švejkét látom... De mit vagyok ezen meglepve? A Kehelyben vagyok... Még látom kilépni Švejkét és Hašeket az ajtón, búcsút intenek. Úgy érzem, magamra hagytak. Nem is bánom. Talán mégis. Na nem!

- Hé, te lóköető!

Hát visszajöttök? Mégsem lesz nyugtom? Ja... Anyám kelteget.

- Már megint későig fent voltál!

Igen, és kiolvastam a könyvet. De miért nem alhattam még egy kicsit? Legalább azt várta volna meg, hogy Švejkék után én is komótosan, alaposan magamba szívva a hely hangulatát kimenjek a kocsmá ajtaján, s körülnézzek egy kicsit ráérősen, megszabadulva szellemeimtől a Vencel téren, ha már a Károly-hídi nyugodt sétám kalandosan felgyorsult, s nem tudtam minden szentre elegendő figyelmet szentelni...

Sárváry Mariann: Két tucát ajándék

Ültem a nyári Duna-parton a rajongással szeretett Dunakanyarban, miközben a lemenő nap sárgás fénye titokzatosan fodrozódott a vízfel-színen. A nagymarosi templom éppen elütötte a nyolc órát. A piros ház-tetők szinte összeértek, alig volt sétáló az utcán. Nyugalom vett körül. A nap aranyhidat festett a folyóra, s az aranyhídon 12 alakot láttam közeledni. Lassan lépkedtek, hosszú ruhájuk a Duna vize ellenére is száraz maradt. Ahogy közelebb értek, láttam, hogy nem fiatal emberek.

Hármat kivéve szakállasok. Mindegyik hozott valamit a kezében. A legfurcsább egy X-alakú keresztet cipelt, a másik meg egy fűrész. De hiszen ők a 12 apostol! Attribútumaikat hozzák magukkal. Már egész közel jártak, így ki tudtam venni, mit hoznak a kezükben: kardot, kulcsot, zarándokbotot, kelyhet egy kígyóval, keresztes botot, kést, lándzsát, bunkósbotot, kallózófát és alabárdot. Felálltam, és elindultam feléjük. Ekkor már azt is észrevettem, hogy mezítláb járnak a vízen. Micsoda élmény, találkozni nem is egy, hanem mind a 12 apostollal!

Közben a nap lejjebb ment a szemközti hegyek fölött, egyre inkább vesztett az erejéből. Mindjárt eltűnik... Az aranyhíd egyre vékonyabb lett. Ránéztem az órára, rögtön kilenc óra.

Már csak a vörös korongja izzott. Nemsokára eltűnt az aranyhíd a folyóról, s vele együtt a gyalogló emberek is. Biztos nem káprázott a szemem, mert még a ruhájuk suhogását is tisztán hallottam. Dermedten álltam hosszú percekig. Arra figyeltem föl, hogy nagy sebességgel jött Bécs felől egy sétahajó, a fedélzetéről nevetgélő turisták integettek nekem. Én nem tudtam mozdulni.

Másnap visszamentem ugyanarra a helyre, vártam, hogy a nagymarosi templom elüsse a nyolc órát. Az aranyhíd ott lebegett közepén, s jöttek. Újra jöttek tizenketten a hosszú fehér ruhájukban, a szél borzolta régi-módi frizurájukat. De most nem cipelték furcsa tárgyaikat, mégis mindegyikük hozott valamit a kezében. Most is lassan haladtak, bő ruhájuk suhogása már ismerős hangnak tűnt a nagy csendben. Egyre közelebb értek hozzám, kivehető lett a barázdált arcuk. Egyikőjük fején zarándokkalap volt. Mi van a kezükben? Kíváncsiságomban egészen lementem a folyópart-ra, s azt kívántam, hogy ideérjenek, mielőtt lemenne a nap. Jó ütemben közeledtek felém, kísértáltak a sóderre. Álltam tátott szájjal, míg sorban le-tették a lábam elé, amit hoztak: egy aranyágot, egy szarvasagancsból készült sípot, egy falétrát, egy teknőspáncélból készült mérleget, egy kalitkában ülő fülemülepárt, egy bronzszínű gömböt, egy fonott kosár birsal-mát, egy fehér liliomból font koszorút, egy kék köpenyt, egy topázból készült tojást, egy elefántcsontból készült lámpást és egy babérfából készült hintát. Lázasan járt az agyam, hogy megértem az utalásokat. A birs-

almáról tudtam, hogy a házasulandók eledele, a fülemüle a költészet jelképe, a babérfa az örök élet szimbóluma. Az apostolok ennyit mondtak:

Vigyázz, hogy a fülemülepár meg ne haljon, a liliomkoszorú el ne hervadjon, a birsalma meg ne rohadjon, a lámpás ki ne aludjon.

A lámpás még rendben, de mit csináljak a virággal és az almával? - kérdeztem tőlük kétségbeesetten.

A kék köpenyt terítsd a nélkülözőkre. Ha ilyen emberen van, akkor sikerül eleget tenni a feladatodnak. Őrizd az új attribútumokat, elhoztuk őket a te világodba - ezzel elindultak vissza a folyóba.

A nap még látszódott az égen, így láttam őket üres kézzel visszafelé indulni. Amikor a vörös korong lecsúszott az ég aljáról, ők is eltűntek a szemem elől.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Anyira azért nem féltünk!

Az unokák - Panka, Marcsi, Kata, Ági és Zsuzska - nagyon szerettek Ica mamáéknál nyaralni a tanyán. Már maga az is nagy élmény volt, hogy a különböző városban élő unokatestvérek itt, a mamánál találkozhattak, és pár napig szülői felügyelet nélkül csintalankodhattak, hát még az, hogy a mama mindig finomabbnál finomabb csemegékkal látta el őket. Ettetek már pl. kirántott kukucskát? No ugye, hogy nem! Ehhez a csodás csemegéhez a papa akácerdejében kellett még nem teljesen kinyílt akácvirág fürtöket szedni, amiket a mama édes palacsintatésztában megforgatott és zsírban kisütött, majd porcukorral meghintett... hmmm!

Nagy élmény volt az is, amikor a nagypapa talicskában 5-6 csíkos dinnyét betolt az udvarra a kukoricásból, és azokat le lehetett dobálni a gémes kútba, hogy lehűljön, majd néhány óra múlva a vödörrel kellett onnan kihalászni és már lehetett is enni a mézédés dinnyét. Ilyet a városba dehogy lehetett csinálni!

De persze nagyon élvezték azt is, hogy látszólag felügyelet nélkül lehetett kószálni a tanya körül (mert persze azért ilyenkor a papának is mindig kint volt dolga a szőlőben, ahonnan jól rálátott a tanya környéké-

re): megkergetni a „dürrögő” pulykát, vagy zsenge kukoricát törni a földút túl oldalán lévő „tsz kukoricásból” és azzal etetni a kismalacokat. Ez a városi gyerekeknek mindig csodás móka volt.

A tanya közel négy kilométerre volt a vasútállomástól, de amikor megérkezett a levél, hogy jönnek a gyerekek, Pista papa befogott a „fédere” kocsiba, puha pokrócot terített a kocsi aljára és arra párnákat helyezett, és ment a lányok elé - akik hazafelé egész úton vidáman duruzsoltak, meg sikongattak ha a keményre döngölt földút kátyújában nagyot zökkent a kocsi.

Mindig nevetve értek haza a régi, tornácos házba, mely előtt az udvaron hatalmas eperfák álltak - rajtuk hinta a lányoknak - az udvar előtt hancúrozásra csábító szép zöld gyep, melynek túlsó végében a fűzfabokor sor előtt egy kis tó is volt (valójában inkább pocsolya a kacsáknak, de a lányok ezt tónak látták) és ha felmelegedett a vize boldogan pancsoltak a sáros vízben. A fűzfabokron túl álltak a széna és szalmaboglyák - melyekre nagy élmény volt felmászni és onnan lecsúszni. Emlékszem, egyszer Panka városi barátnőt hozott magával, aki sajnos nem csak csúszott, hanem amikor a mama palacsintázni hívta őket, leugrott, hogy elsőnek érjen és kificamodott a bokája. Volt nagy ijedtség! De aztán Pista papa segítségével besántikált a házba, ahol a dédi mama vette kezelésbe: leültette a „szelonyra” törülközőt terített a lába alá, arra meg fehér lepedő csíkokat, aztán leütött egy tojást, és a sárgáját ráöntötte a fájós részre. Azt mondta, ahol az a hőtől szétpattan, ott van a baj. Gyorsan betekerte a fehér ruhával, és a kislánynak kinyújtott lábbal úgy kellett pihenni estig. De másnap - mire a szülei érte jöttek - már kutya baja se volt, sőt fel is ajánlotta az apukájának, hogy ha kíváncsi, megmutatja hogyan ugrott le a boglya tetejéről! Nem volt ez időtájt tv, esténként a telepes rádióból hallgatták a lányok a mesét, és petróleumlámpa fényénél társasoztak meg kártyáztak, vagy a nagy dunyhák alatt összebújva vég nélkül csacsogtak - a nagyszülők őszinte örömére.

A papa egyik reggel új mókát talált ki a lányoknak: elmesélte, hogy mikor ő gyerek volt, bunkert építettek aombok között és oda bújtak el - hogy ne keljen menni kukoricát kapálni. Nosza rajta, építsünk mi is bun-

kert kint az istálló mögötti kiserdőben! A helyet a papa választotta ki: az orgonabokrok között könnyű volt két kötelet kifeszíteni és arra pokrócokat teríteni: kettőt az oldalának, egyet a tetejének, lepedőből ajtót rá, az aljába puha szénát terített szét - amin jól lehetett heverészni. Ide aztán behordtak babát, mackót, kismacskát - persze ez utóbbi el is menekült tőlük hamarosan mert fészülgetni kezdtek - de se baj, akkor kértek a mamától ollót meg maradék anyagot és elkezdtek babaruhát varrni. Kisvártatva a mama megjelent egy nagy kancsó finom hűtött bodzaszörppel és némi pogácsával, és a lányok órákon át boldogan szabtak - varrtak a bunkerben. Már nem is tudom melyik találta ki, de estefelé közölték a nagyival, hogy ők bizony itt is alszanak, kint a bunkerben. A mama kissé csóválta a fejét, de hát langyos nyári este volt, nem kellett attól tartania, hogy a jó vastag szénára terített plédeken megfáznak a lányok - így végül beleegyezett a kint alvásba. Vitt ki nekik két zseblámpát, lelkükre kötötte, hogy ha meggondolják magukat együtt jöjjenek be a házba, az ajtót nyitva fogja hagyni.

A lányok eleinte nagyon élvezték a szabadságot, bár azért az éjszaka neszei egy kicsit elbizonytalanították őket. Éppen kitalált rémtörténetekkel traktálták egymást, amikor meglebben az ajtónak használt lepedő alja, és a nyíláson át Mirci - az öreg cica - ékezt meg, szájában egy egérrel. A lányok sikongatása közepette letette a zsákmányt: „nesztek a vacsora, meghoztam” tekintettel, és boldog dorombolással dörgölőzni kezdett a legközelebb fekvő Ági karjához. Ezen persze nagyon jól nevettek, és elhatározták, hogy nem fognak félni az ilyen és ehhez hasonló szellemektől. Már készültek elaludni, amikor az avar zörgésére figyeltek fel - de a lámpával kivilágítva meglátták, hogy csak egy süni keresi a vacsoráját. Ezen is jól nevettek, Zsuzska a maradék pogácsából darabokat tört, és kihelyezte a bunker elé, hátha jól lakmározik belőle. Már éppen újra elcsendesedtek, amikor a közelből éles kiáltás harsant: valószínűleg egy kuvik volt, melyet a bunkerből kiszűrődő fény vonzott ide, de persze ez egyiknek sem jutott eszébe: kétségbeesetten bújtak össze, amíg a legnagyobb lány Ági ki nem jelentette, hogy legjobb lesz ha mégis beszaladnak a házba. Mindenki egyetértett vele, felugráltak és elindultak a ház felé. Elsőként Ági lépett ki, de két lépés után felsi-

kított, és fél lábon kezdett ugrálni: a süni ugyanis rátalált a Zsuzsi által kiszórt pogácsa darabokra és éppen javában falatozott belőle, amikor a mezítlásos kislány belerúgott. Ebben a pillanatban a rettenetes hang ismét kiáltott, majd szárnyzuhogás hallatszott, és a lányok a holdfényes éjszakában lélekszakadva rohanni kezdtek a ház felé. Megpróbáltatásuk azonban még nem ért véget: az istálló sarkánál jártak amikor Kata észrevette, hogy a ház tulsó végénél meg-meglebben valamit. Kétségbeesetten kiáltott fel:

- Jaj egy szellem! Nézzétek- folytatta suttogva - egy kíséret van ott, a ház végében.

Földbe gyökerezett a lábuk, mindannyian az általa mutatott irányba néztek, és a holdfényben meglátták, amint az esti szellő sejtelmesen meg- meglebbent valami fehérret: a száradó lepedő volt az, amit a mama kint felejtett éjszakára a szárítókötélen.

- Jaj te buta, nem szellem az, mondta Marcsi, de azért neki is reszkett a hangja. Menjünk be gyorsan, elég volt a rémekből!

- Lányok! Én lehet, hogy bepisiltem... szólalt meg ekkor Panka. De csak egy kicsit - tette hozzá, nehogy a többiek gyávnának higgyék.

- Semmi baj - mondta a legnagyobb - ezt nem áruljuk el a mamának, jó?

- Jó - sóhajtott hálásan a kicsi - és megfogta a kezét, amíg beértek. Ica mama persze még nem aludt, sejtette, hogy előbb - utóbb felbukkannak a lányok, meg is ágyazott nekik.

- No mi újság lányok? Hideg az éjszaka?

A lányok egymás szavába vágva mesélték el „megpróbáltatásaikat”, a szellemet, amely előbb Cirmi képében támadt, majd a szűrős „lábtörlőt” a bunker ajtajában, aztán a rémet aki ott sikongatott a fejük felett, és végül azt a „valamit”, ami itt libeg a ház mögött, de a saroktól nem jön tovább.

A mama ezen elgondolkodott, majd „halált megvető bátorsággal” kiszaladt a ház végébe, és párpercen belül hozta a már újra nedvesedni kezdő kitergetett ágyneműt:

- De jó, hogy észrevettétek! A hajnali harmattól egész átnedvesedett volna.

Ezután gyorsan ágyba dugta őket, majd leült az ágy szélére, elmosolyodott és így szólt:

- Mennyi kaland! Remélem azért nem pisiltetek be? - kérdezte nevetve.
- Á, nem - vágta rá Ági. Annyira azért nem féltünk!

Magyarázat:

„féderes kocsi” - díszesebb, magasított oldalú lovas kocsi, amit nem áruszállításra, hanem személyek fuvarozására használtak

„sezlony” vagy „sezlon” népies neve a az egyszemélyes heverőnek vagy díványnak

„dürrögő” - sátorozó bakpulyka

Kutasi Horváth Katalin: Desiré csínyjei

Mostanában olyan furán élem meg a valóságot! Mintha megváltozott volna bennem valami. Valahogy más szemmel és lélekkel nézek körbe, s fogalmam nincs, hogy ilyenkor ki kukucskál vagy szól ki belőlem. Te tehetetlen! Meggebedsz, -vetemedsz! Kezed nehezebben tesz-vesz! Egyre felejtesz! Nem leszel fess, sem nett! Nevethetsz, de szellemeket kergetsz! Lehet, hogy öregszem? Megbuggyanok? Romlik a memóriám és a látásom?

A minap egy tízest sodort utamba a kavargó szél. Legalábbis ekkor még azt hittem, hogy a szél játszadozik velem. Úgy tűnt, csak egyszerű véletlen, hogy épp nekem kellett magát, s hogy épp én láttam meg. A levelek közt táncolt, könnyedén libbent, kacéran bókolt a pengő. Így utólag azt mondom, volt valami furcsa a megjelenésében. De akkor még egyáltalán nem gyanakodtam. Különb is, kérdem én, miért ne hagyhatta volna el valami hanyagabb fráter csak úgy, figyelmetlenül kirántva a zsebkendőjével?

Nem, nem cérnán rángatták a fa mögé elbújt, haszontalan kölykök, hogy megtréfáljanak, hidd el, nem akartak beugratni, aztán meg jól ki-nevetni, az a pénz tényleg ott perdült-fordult, mintha csak rám várt

volna. Határozottan felkínálta magát, nem szégyenlősködött. Biztos voltam benne, hogy engem illet. Hogy jár nekem! Ekkor még nem tudtam, hogy miért, de éreztem, hogy kiérdemeltem, s hogy lelki-furdalás nélkül zsebre kell tennem. Nem szépítem, így is volt! Nem kezdtem el lobogtatni, s nem rohagáltam oda senkihez, hogy vajon nem hagyott-e el egy bankót. Pedig biztos rögtön elvállalta volna bárki. Csak tudnám, hova tettem. Ez még így önmagában nem olyan nagy ügy. Majd előkerül!

Ám az az igazság, kezdek egy kicsit összezavarodni. Ki is vagyok én? Hogy őszinte legyek, attól tartok, belém bújt a kisördög. Vagy valaki más. *Szedte-vette teremtette...* Egyre elgondolkodtatóbb dolgok esnek meg velem. Próbálok csak legyinteni és mindent könnyedén venni, megmosolyogni, de egyre nehezebb beindítani nevetőizmaimat, ha valamit egyszerűen nem tudok értelmezni. Mégsem rakétáról van szó, kérem szépen!

Az még hagyján, hogy egy ideje néha ok nélkül rám tör valami megmagyarázhatatlan kényszer, hogy értelmetlenségeket műveljek. Például megyek az utcán, és váratlanul mintha megperdítene valami láthatatlan erő, s elkezdek akaratlanul is hátrafelé menni. Mintha parancsra tenném! Igaz, nem is rossz móka, érdekes kísérlet, más szemszög... De totál bolondnak és veszélyesnek tartanak, s kitérnek az utamból a járóke-lők, mintha fertőző volnék, ahelyett, hogy egy jót nevetnének, esetleg ők is kipróbálnák, vagy legalább megkérdeznék, miért teszek így, vagy miben segíthetnek. Igaz, nem tudnék mit felelni, de jólesne... Hogy szükségem volna valami segítségre, az egyre biztosabb...

Nemrég akaratom ellenére kibukott belőlem egy lengébben öltözött, félreérthetetlenül viselkedő nő láttán:

- Hogy van, Emlőssyné?

Persze rögtön a szám elé kaptam mindkét kezem, miközben éreztem, fülig vörösödöm. Hiába szaporáztam meg lépteim, éreztem többek szúrós tekintetét. Fogalmam nincs, miért futott ki a számon ez a kérdés, de valaki mintha megcsikizte volna a gigámat, majd mikor önkéntelenül is levegőhöz folyamodtam volna, megbizsergett a nyelvem. Úgy érez-

tem, mintha valaki barátilag, biztatólag hátba veregetett volna, hogy rukkoljak ki ezzel...

A múltkor meg egy kávéházban valami, vagy valaki arra készítetett, hogy benézzek az asztal alá. Furcsa kis neszezés jött az abrosz alól. Nagy meglepetésemre egy 20 filléres volt ott. Először csak azon csodálkoztam, hogy az egy- és kétforintosokat is rég bevonták már, a fillérekre meg csak ifjúkoromból emlékszem. Hogy kerülhetett akkor oda? Amúgy is, az lehetetlen, hogy ennyire rég takarítottak volna fel! Hogy úszhatta volna meg ökelme, hogy kiséprűzzék?

Jobban megnéztem, hát nem a Magyar királyság felirat, a korona és az 1936-os évszám szerepelt ezen a réz-nikkel érmén? Csak nem egy numizmatikus ült itt nemrég? De hisz az meg csak jobban vigyázott volna rá, az áldóját! Hát csak ennyire értékeli, hogy így elpotyogtatja? De mi más magyarázhatta volna ott és akkor ezt az esetet?

Aztán ott van az iránytű, ami az utóbbi időben észak helyett mindig „tévesen” a nyugati irányt mutatja. Földünk csak nem ferdült vagy „pólusozódott” át anélkül, hogy tudnék róla! Csak megírták volna az újságok! (Egyébként már többször ki akartam vágni ezt a megzavarodott iránytűt, de akárhányszor felé nyúltam, mindig beállt a valódi északnak. Aztán mikor legközelebb rápillantottam, már megint a Nyugatot mutat-ta.) Utólag persze már értem, hogy miért...

Meg... Kedvenc vegyszerem kerge lett. Kezemben megveszett, le-esett, kereshettem. Megleltem, erre elszelelt, kergettem, cselezett, s persze nehezen lett meg... Elnézést, nem tudom, miért jön rám újra és újra a mekegés. Még csak ez hiányzott, hogy összeszedjek valami kór-ságot! Lehet, hogy nem a kisördög, hanem egy kecske férközött belém?

Ja, egyébként a szappan rakoncátlankodott ki a kezemből. Mondhatnád, hogy csúszós „szerszám”, előfordul az ilyesmi. Igen, igazad van. De esküdni mernék, hogy valaki megcsiklandozta a tenyerem, a csuklóm, s hogy már többször majdnem megmarkoltam azt a nyavalyás szappant, de mindig arrébb csusszant, míg egyszer csak a föld nyelte el.

Aztán hogy, s hogy nem, az előszobaasztal alatt bukkant fel. Hogy a manóba került oda? Arra sem emlékszem, hogy erre az asztalkára tettem volna a Tóth Árpád-kötetet... Hogy ebben a korban már megesik az ilyesmi? Hát, elismerem!

Emlékeztek még arra a bizonyos tízesre, ami táncot járt a levelek közt? Előkerült. Meg mernék esküdni, hogy nem én tettem oda, ahol rátaláltam. Egy Kosztolányi-kötetben volt, könyvjelzőként, mint egyfajta magyarázat. Csak most ugrik be, hogy megcsapott valami hűvös légáram, mikor felfigyeltem a papírpénzre, és ez független volt az említett szélmozgástól. Mi volt ez a furcsa, hideg áramlat? Nos, igen... Azt hiszem, pofon egyszerű a válasz, ha az ember végre hisz - úgyszincs már más választása - a szellemek létezésében... Akkor mivel magyarázom ennek tudatában ezt és a többi különös jelenséget?

Akármit is gondolsz erről az egészeről, vigyázz, mert a kimondott szónak a síron túl is hatalmas ereje van! Egyszer azt mondtam barátomnak, mikor túl akartunk tenni egymáson, hogy ki hal meg hamarabb: *Fogadjunk egy tízesben! Ha te halsz meg előbb, adsz nekem egy tízes!* S hogy kihez szóltam? Igen, Desiré volt a címzett. 1936 novemberében hagyott itt. S nemrég elém vetette a pénzt. Hisz fogadtunk. Ő pedig megadta a tartozását.

Te szemtelen! Neked befellegzett. Lehetetlen csejt vetett szellemed... Ej! Persze, nyertes lehetsz keservemben, mert elvesztettelek, de nyertem... Menj! Ne keresztezd lelkem! Hess! Ne keress! De mit és hogy beszélek én itt? Mikor megtaláltam a bankót, fel sem tűnt, hogy rég forinttal, és nem pengővel fizetünk. Hogy lehetséges ez? Ezt is fogjam az öregségre? Sajnos - vagy szerencsére - nem ez a rejtély megoldása. Úgy látszik, van itt bizony még egy szellem, aki ráadásul nemcsak körülöttem incselkedik, hanem egyszerűen belém bújít. De az biztos, hogy szabad ki- és bejárása van hozzám! Tehát Frici látta meg és tette zsebre általam azt a bizonyos tízeset. Azt nem tudom, melyikük csempészte a verseskötetbe, de gyanítom, hogy Desiré volt, hogy Frici, s általa én végre összerakjam ezt a különös szellemhistóriát.

És ha már pénzezőnk... Mi újság azzal az asztal alatt talált 20 fillérrrel? Persze, hogy nem egy numizmatikus hagyta el, ugye Desiré? Csupán csúfolódtál egy kicsit, barátom, mint mindig. Úgy döntöttem, inentől kezdve akár mesélhetem úgy is a történeteket, mintha én volnék Frici, hisz tulajdonképpen itt huncutkodik, meg persze rökönyödik és felismeréseket végez bennem... (Ja, eddig is úgy írtam néhol, mintha ő volnék. De ha egyszer tényleg idebent van? Nehéz ám szétválasztani kettőnket! Igaz, hogy humorban nem ismer tréfát, s ezt a bennem való bujkálást kifejezetten komolyan veszi, de azt hiszem, játszik velem, utazgatnak emlékei, vágyai, kérdései, válaszai a koponyám körül, s nemigen hagy magamra Frici szelleme, hogy egy kicsit egyedül lehessenek a saját gondolataimmal és kételyeimmel. Lehet, hogy figyelmeztetni akar, s míg nem értem meg, mit üzen, addig őt is, és az őt újra és újra meglátogató szellemét, Desirét is meg kell túrnóm. Arra figyelmeztet tán, hogy vigyázzak, mikor bekötöm a cipőfűzőmet, mert megpattanhat egy ér az agyamban, és meghalhatok? Na, ezen még agyalok egy kicsit. Vagy pont az az üzenet, hogy ne terheljem túl a koponyámat? Ne bonyolítsam a dolgokat?)

Frici segítségével rájöttem, az érdemével Desiré azt idézte meg, amikor egy bankár a fizetőpincérnek azt mondta egy 20 pengőst átadva, hogy osszák el maguk között. És mit csináltam én, azaz Frici? Egy 20 fillérest adtam (adott) át ugyanezzel az eleganciával:

- Ezt pedig szorozzák meg!

Így ugye már mindenki érti az iránytű üzenetét, s talán arról is olvasott már, hogy Desirével szerettük (azaz Frici is szerette) meglepni, sőt olykor megbotránkoztatni a járókelőket, ezért mentünk hátrafelé, ezért szólogattunk be az utcalányoknak...

S mi volt a célja Desirének a szappannal? Tóth Árpád temetésén a ravatal szélén egy szappan volt. Bár könnyes volt a szemünk (jobban mondva a jóbarátok szeme), nagyon gyorsan kifordultunk (kifordultak) a halottasházból, mert hirtelen annyira oda nem illőnek és viccesnek találtuk (találták) ezt...

S mi az igazi üzenete az elmúlt heteknek, azaz az egykorvult jóbarátoknak? Talán megfejtettem... Nem kell több telefoncsörgés, néma telefonbetyár, „téves” hívás, sejtelmes zúgás, hirtelen megszakadó vonal. Nem kell kezembe adnia láthatatlan kezeknek a kártyapaklit, ami annyiszor kiborította Desirét, hisz kifejezetten peches volt, s nem kell ellobbannia látszólagos ok nélkül a gyertyáknak, melyek közé többször befeküdtek Fricivel tréfából, s úgy várták egymást, felravatalozva, de persze a „halott” egy idő után mindig elnevette magát...

A halál árnyékában értjük meg mindig az élet csodáját, különlegességét. Ha saját félelmünket kikacagva megpróbáljuk kigúnyolni az öregséget, a betegséget, a halált, akkor egy kicsit az az érzésünk, mintha ideig-óráig fölénk kerekedhetnének. S ha már se legyőzni, se elkerülni nem tudjuk ezeket, akkor legalább tegyünk úgy, mintha pár önfeledt pillanatra - a perc adta lehetőségek kiaknázásával - leküzdhetnénk a mulandóságot. Ez végképp nem tréfa!

Győri Nagy Attila: Szellemes szellem

Napok óta aludni se tudok az izgalomtól. Holnap farsang lesz az iskolában, végre valami izgalmas a sok házi feladat és magolnivaló közben. Tavaly cowboy-nak öltöttem és a tapsokból ítélve, sikerem volt. Idén a helyzet fokozódott, mert versenyt hirdettek az osztályok között és a nyertesek balatoni nyaralásra mehetnek. Mindenkit sikerült rávenni a beöltözésre, a negyedikesek fognak nyerni, nem lehet máshogy. Korán keltem fel, rápillantottan indián-jelmezemre, majd hirtelen furcsa érzés kerített hatalmába. *Szédülök. Fáj a fejem.* Megfogom a homlokomat és jajj, *lázás vagyok. Most mi lesz?* -tűnődtem, de az agyam gyorsan megtalálta a választ. *A konyhában a kredenc felső polcán vannak a gyógyszerek.* Kisettenkedtem -anyuékát nem szabad felébresztenem-, felálltam egy székre és elkezdtem matatni (sajnos nem láttam fel addig). A keresés közben mégiscsak sikerült zajt csapnom, anyám rögvést meg is jelent az ajtóban.

- Mit keresel? -inkább kíváncsian nézett, mint szigorúan.

- A lázcsillapítót -mondtam szerényen, remélve, hogy nem lesz leszidás.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Nem vehetsz be gyógyszert az engedélyem nélkül! Mégis mit képzel-tél? Gyere csak közelebb! -rátette tenyerét a homlokomra, mélyet só-hajtott és kivett egy pirulát a dobozából. -Tényleg lázas vagy -adta a kezembe. -Ezt nyeld le.

Amitől a legjobban félttem, valóság lett; nem engedett el a farsangi mu-latságra. Csak feküdtem az ágyamban, sajnálkozva néztem rá (nem ha-totta meg), a gondolataim pedig sebesen peregtek, mi tévő legyek. Hir-telen ötlettől felhívtam Valentint és utasításokat adtam neki a telefon-ba. Ha úgy cselekszik, ahogy elmondtam neki, még nyerhetünk.

Valentin varázslónak öltözött, rendkívül büszke volt nővére készítette jelmezére, különösen a varázspálcájára. Beállt a többiek közé, ahol a sorszámokat osztották és mosolygott a rendezőkre.

- Tessék, varázsló úr, az öné a 6-s szám. -még soha nem látta ilyen kedvesnek a matematikatanárját.

- Köszönöm, és kérném a 7-st is Rómeónak. Nemsokára itt lesz. Írják fel a nevét, szellemnek öltözött. -Ági tanárnéni kicsit gondolkodott, majd átnyújtotta a sorszámot.

Nemsokára megindult a sor, mindenkinek bemondták a nevét, hogy há-nyadik osztályba jár, és, hogy milyen jelmezt visel. (ezt biztosan a gyengébbek kedvéért)

- 6. számmal Valentin, negyedik osztály, varázslóként -hangzott el, ő pedig suhintott egy-kettőt a pálcájával és meghajolt a zsűri előtt.

- 7. számmal Rómeó, negyedik osztály, szellemként.

A teremben lévő csendet az iskolaigazgató törte meg -Hol van? Nem látom!

- Igazgató úr, szép is lenne, ha látna egy szellemet -Valentin nem jött zavarba és követte az utasításaimat.

Néma csend, értetlenkedő tanárok, majd a fizikatanár hangos kacagása közben az igazgató is elmosolyodott.

- Ez igazán szellemes -mondta, majd a kacagás átragadt rá is és a taná-ri kar többi tagjára is.

A versenyt megnyertük, nemsokára a balatoni nyaralásról írok.

***

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a

http://poeta.hu/ingyen_oldal

Pap Mária: Szellembirodalom

Káprázatosan ragyogtak a csillagok, néma csönd honolt a kis falu fölött. Titokzatos, baljós árnyak népesítették be a temetőkeretet.

Éjfél volt, a föld mélyéből, a sírhantok alól felszínre szöktek a halottak szellemei.

Mindegyiken síri lepel, a szemfedő, amiben szeretteik eltemették őket. Egyformák voltak, mégis különböztek. Pont, mint életükben. De most fájdalom nélkül, felszabadultan, uralni kezdték a temetőt, a birodalmukat, az otthonukat.

Elsuhantak a vázák, virágok, csokrok fölött, büszkén szagolgatták azokat, gyönyörködtek bennük, tudva, hogy családjuk szeretettel ápolja emléküket.

Ember ilyenkor se közel, se távol. Jobb is nem merészkedni e kísértetek közelébe éjféle órán, mert félelmetesek, kiszámíthatatlanok, megcsúfolhatják és megleckéztethetik az élőket. Nem ajánlatos zavarni a köreiket.

Ebben a szellembirodalomban, ezen az éjszakán a „holt lelkek” gyűlést tartottak.

A szellempolgármester szónokolt:

- Kedves és Kedvetlen Szellemtársaim! Lelkemből köszöntelek benneteket a Szellemelek Tanácsának rendkívüli „lebegésén”.

Lepellengetéssel jeleztétek, ha felébredtetek, és ti is üdvözöltök engem!

Hajbókoltak a szellemelek, lebbentek a leplek. Suhogtak a selymek, a közeli fákon pedig huhogtak a baglyok. A nagy kavarodás és készülődés ellenére fegyelmezetten kezdődött a szellemelek órája.

A polgármester újra szólt:

-Örvend az én lényem ez éjfélen. Virradatig ti is élvezhetitek a társaságom. Ne szegjétek kedvem, hallgassatok figyelmesen! Most hát a Szellembirodalom Szellemtanácsának ülését megnyitom.

- Ámen - hajladozott a szellemlépcség.

- Javaslom nektek, jó polgárok porhüvelyei, hogy ne teljenek tétlenül az éjszakáink. Szervezzük meg az időnket, ami örök, tegyünk valamit, kü-

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

lönben szellemileg teljesen leépülünk. Ha nem változtatunk „halálmodunkon”, begyepesedünk, és csak mélyrepülünk. Mivel pedig a kocka el van vetve, innen már úgyse szabadulunk. Kapjunk hát a leplünkhöz, és ötleteljünk! Ma ez az első napirendi pontunk.

De mielőtt átadom a szót nektek, nemes lelkek, előbb jegyzőkönyvvezetőt jelölök.

- Ott, te tanító úr nemes pora! Ki tanítottad jóra csaknem mindnyájunkat, te vezesd a jegyzőkönyvet! Jegyezd fel minden óhajunkat, sóhajunkat, hogy majd sorban, mind megvalósíthassuk azokat!

- Megtisztelsz engem nagyon, polgármester uram - illedelmeskedett a pedagóguslélek. Elfogadom, és teljesítem a nálamnál feljebbvaló akaratát. A javaslatokat lajstromba veszem. De először egy perc néma, egyenes „állással”, ha lehet, áldozunk elhalt, örök életre jutott tanártársaink emlékének, mert ők öntögették a tudást mindenki testébe, lelkébe. És mint tudjuk, a tudás : szellemi táplálék.

Inogva bár, de feladva nem, álltak a szellemek egyenesen. Egyenesen? Amennyire lehet, igen! Mily ünnepélyes ez!

- Kezdjük el polgártársak, égitársak! Halljuk a javaslatokat! - szólt újra ő, a fő, az eső szellem.

A szellemek lejtettek egy üdvözlő repülést az ötletnek, majd a legtöbben javaslatot tettek.

Így szólt valaki:

- Játsszunk sakkot! Az szellemi játék.

- Tartssunk szépségversenyt! - folytatta egy másik.

Sokan szóltak ehhez, mindenfelől hallatszott pusmogás, bekiabálás, sőt, még nevetgélés is:

- Ápoljuk le a szépséghibákat!

- Ki hozott magával sminkkészletet?

- Ez könnyű, hiszen „mindnyájan Gogol köpönyegéből bújtunk ki”.

- Így saját bőrünkön, illetve leplünkön tapasztaljuk, hogy egymáson tartjuk a szemünket.

Az egyetlen, lekicsinylő vélemény így hangzott:

- Ez tényleg, igazi, szellemi nagybőjt lenne!

- Legyen buli! - folytatódott a bekiabálás.

SZELLEMES SZELLEMEK... 2.

- Táncverseny!
- Táncparketten mi jók vagyunk! Jól muzsikálunk!
- Nem lépünk egymás lábára!
- Ez zseniális!
- Felkérjük egymást egy keringőre!
- Senki nem maradhat ki a buliból!
- Senki nem akar petrezselymet sem árulni!

Azt is felvetették páran, hogy társasjátékozzanak, Ki nevet a végén-t, mert annak tuti nem sír senki majd a végén.

- Legyen szellemi vetélkedő!

Ennek az ötletnek volt a legnagyobb sikere, sokan tódították:

- Ez igazán vérbő ötlet!
- Vegyük ki az eszünket a tokjából!
- A szellemi kihágás nem büntetendő!
- Ápoljuk szellemi örökségünket, ha nem akarunk szellemileg teljesen lezúlleni!
- Ne tűnjön el nyomtalanul, amit az életben megtanultunk!
- Lehet tartani szellemi bemelegítést?
- Lehet használni szellemi doppingszert?
- A szellemi javakat tekintve nem tartozunk a felső tízezerbe!

- Tartsunk Ki mit tudot!

Ez a javaslat is tetszést váltott ki, röpködtek a hozzászólások:

- Na, bravó!
- Ki játssza el a hattyú halálát?
- És Rómeó és Júliát?
- Valaki varázsoljon!
- Bűvészkedjen! Tüntesse el a bűneinket! Akkor mindenkinek lenne bűnbocsánat! Különben a pokolba jutunk! Ott aztán dühönghetünk!

- Nos, tanító uram, győzted-e szusszal? A jegyzőkönyv kész van?
- Kész van. És még fér a leplemre, főnök!

A polgármester így folytatta:

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

A javaslatokat mind megvalósítjuk. Időnk, mint a tenger! A következő holdtöltekor kezdjük el. Mindenki segítsen majd egymásnak! Bízunk meg egymásban! Én is bízom bennetek.

- „Hogy tud szellem szellemben bízni meg?”- méltatlankodott egy kishitű.
- Aki nem bízik a közösségben, azt eltiltjuk a „közügyek” gyakorlásától!- ez igen szigorúan hangzott.

- De hiszen remek csapat vagyunk! -mondta a tanító. Lehetne a nevünk: SZELLEMES SZELLEMEK! A temetőkert pedig a SZELLEMBIRODALOM! Ezzel mindenki egyetértett.

- Megszavazzátok-e,- szólt a polgármester,- hogy a mai éjszaka programját én javasoljam?

- Megszavazzuk!

- Köszönöm. Az első, mai feladatunk, hogy egész éjjel, virradatig, kísérteni menjünk! Napfelkeltekor aztán visszatérünk, és sírjainkba, a testünkbe, pihenni visszafekszünk. Holnap pedig, ha megint éjfél üt az óra, gyülekezünk, és élménybeszámolót tartunk.

Van-e valakinek ehhez hozzászólása?

A legokosabb, a túl okos kísértet, aki életében is zseni volt, a következő javaslatot tette:

- Ma éjjel menjünk kísértetni a hűtlenekhez, és a tolvajokhoz!

- Felteszem szavazásra a kérést. Nyújtsa fel a leplét, aki egyetért!

Hadonásztak a szellemek, egy kivételével mindnyájan fellendítették leplüket.

- Hát te?- vonták őt kérdőre.

Azt felelte:

- Én egyedül akarom ijesztgetni az ellenségemet!

- Elfogadjátok-e, hogy külön utakon járjon?

- Elfogadjuk- értettek egyet a különccel.

- Esküdjete, hogy mire felkel a nap, lent pihentek a sírhantok alatt!

- Esküszünk! Esküszünk! Hogy mire felkel a nap, a testünkben leszünk!- esküdött mindenki.

- Akkor ne vesztegessük az időt! Indulás!- a polgármester megfújta az élők számára hallhatatlan harsonát.

Suhantak máris a megfelelő házakig.

SZELLEMES SZELLEMEK... 2.

Az igazak álmát aludta minden ember. Még a rosszul alvók is elszenderedtek ezen az órán. Szuszogás, horkolás, valahol fogcsikorgatás, néhol meg hánykolódás jelezte, hogy a testek most pihenik ki a nap fáradalmait, és töltődnek fel újra energiával.

Ekkor jöttek a szellemek. Akadálytalanul jutottak be a hálószobákba. Nem csak a helyiségekbe, de az alvók fejébe, lelkébe, testébe. Melléjük feküdtek, ráültek a mellükre, a lábukra, és azoknak különös álomban volt részük.

A hűtlenek azt érezték, hogy vasmarok fojtogatja torkukat. Mihelyst levegőt kapnak, nők veszik körül, csodaszépek, de kegyetlenek, akik húzzák, vonják a testüket, mind másfelé, így annyifelé szakadnak, ahány testrészük van, és kilehelik lelküket.

A tolvajok az álmodták, hogy ékszerüzletben vannak, ott olyan gyönyörűségesek az aranyak, gyémántok, briliánsok, hogy nem hisznek a szemüknek, ám ahogy kinyújtják a kezüket a kincsek felé, áramütés éri őket, irgalmatlan erős, ezért kínhalállal halnak, elégnek.

És a magányos kísértet?

Merre vitt az útja?

Ellensége házába ment, ott minden törhetőt összetört. Tudta, hogy az ott lakó egy garázda fajankó, akinek az a mániája, hogy rongálja a temetőt, a virágokat letépi, a fejfákat sem kíméli, azt hiszi, büntetlenül megteheti, azt hiszi, a holtakat nem kell tisztelni. Ez hát az első lecke. Hadd lássa, milyen érzés, ha romokban a lakása!

Ekkor az égbolton kibukkant egy gyöngye fény sugar.

A horizont rózsaszínje felderengett, egyre halványabb lett a sötét, egyre világosodott a homály.

Az éjszaka halni készült.

A sziporkázó csillagok fényüket veszítették, eltűntek sorban mind. A fejfák, bokrok, fák alakot öltöttek, feltűnedeztek a színek.

Utolsó erejükkel, de hipp-hopp, a szellemek sírba szálltak, testükbe visszafeküdtek. A SZELLEMBIRODALOM nyugodni tért.

És megszólaltak a kakasok:

- Kukorikú, fényes reggel! Kelj fel, élő ember! Meséld el az álmod! Örülj, hogy újra látod ezt a szép világot!

---

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
